

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **I.K.**,
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený Mgr. Petrem Suchánkem, advokátem
se sídlem Výstaviště 405/1, 603 00 Brno

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 7. 2020 č. j. CPR-12595-12/ČJ-2019-930310-V240, o správním vyhoštění

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

- III. Odměna advokáta Mgr. Petra Suchánka **se určuje** částkou 10 200 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 7. 2020 č. j. CPR-12595-12/ČJ-2019-930310-V240 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort, č. j. KRPT-133647-144/ČJ-2017-070022 ze dne 18. 2. 2019, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 2 téhož zákona uloženo správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce naplnil tato zákonná ustanovení tím, že od 30. 3. 2017 do 14. 6. 2017, kdy byl zajištěn, pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž opakovaně porušoval právní předpisy. Současně žalovaný neshledal namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce s ohledem na délku jeho pobytu na území České republiky a nato, že se mu zde narodil syn, který po celou dobu žije rovněž v České republice.
2. Žalobce podal v zákonné lhůtě proti shora uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu ke Krajskému soudu v Brně, kterou nijak neodůvodnil a zároveň v žalobě požádal, aby mu byl ustanoven pro toto řízení zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti Krajský soud v Brně usnesením ze dne 23. 7. 2020 vyhověl a zároveň ustanoveného právního zástupce žalobce vyzval k odstranění vad podané žaloby a k jejímu doplnění. Podáním ze dne 2. 8. 2020 právní zástupce žalobce napadenému rozhodnutí vytýkal, že žalovaný nesprávně posoudil závažnost protiprávního jednání žalobce, za které mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobcův pobyt se stal nelegálním z toho důvodu, že opožděně podal správní žalobu proti rozhodnutí správního orgánu o správním vyhoštění. Jeho úmyslem tedy nebylo na území České republiky pobývat neoprávněně. Žalobci nelze vytýkat neoprávněnost jeho pobytu na území České republiky v době jeho zajištění od 30. 3. 2017 do 14. 6. 2017. V jeho případě nebyla naplněna skutková podstata podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, tedy že by opakovaně porušil právní předpis, neboť v jeho případě se jednalo o jeden kontinuální pobyt na území České republiky a odkaz na toto zákonné ustanovení je ze strany správních orgánů nezákonný. Podle žalobce žalovaný nesprávně posoudil jeho integraci v České republice, kde žije trvale od roku 1998. Podmínkou této integrace rozhodně není pevné sociální zázemí a špatné sociální poměry mu v tomto směru nemohou být kladeny k tíži. Rozhodnutí o správním vyhoštění je v rozporu s nejlepším zájmem syna žalobce, který byl rovněž účastníkem řízení o správním vyhoštění a který se v České republice narodil a strávil

zde celý život. Synovi žalobce je nyní 11 let, chodí zde do školy a správní vyhoštění by pro něj znamenalo zpřetrhání všech sociálních vazeb, kromě nejbližší rodiny, tj. rodičů. Žalobce nesouhlasí s hodnocením žalovaného v tom, že poukázal na skutečnost, že se nezletilý s rodiči vícekrát přestěhoval, neboť to není důvod, aby vycestováním došlo k porušení nejlepšího zájmu dítěte. Podle žalobce je rozhodné to, že jeho syn strávil v České republice prakticky celé dětství a nepochybně si vytvořil k této zemi vazby. Žalovaný se nezabýval otázkou, zda jeho syn zná ukrajinský jazyk a byl by se tedy schopen efektivně začlenit do společnosti na Ukrajině. Závěrem žalobce vytýkal žalovanému, že se dostatečně nezabýval jeho námitkou týkající se bezpečnostní situace na Ukrajině. Žalovaný pouze poukázal na závazné stanovisko vydané ministerstvem vnitra, aniž by sám obsah tohoto stanoviska jakkoliv vyhodnotil. Žalovaný tedy nehodnotil důvody, pro které by mělo být vycestování na Ukrajinu bezpečné a jeho rozhodnutí žalobce proto považuje za nepřezkoumatelné. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Usnesením ze dne 21. 8. 2020 č. j. 34 A 22/2020-104 Krajský soud v Brně postoupil shora uvedenou právní věc Krajskému soudu v Ostravě jakožto soudu místně příslušnému k projednání a rozhodnutí této věci.
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:
 - Z úředního záznamu Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 14. 6. 2017 plyne, že žalobce byl zajištěn v tento den, kdy docházelo k jeho vystěhování z bytu na adrese K. S. 1365/12, H. – P. Žalobce a jeho nezletilý syn I. K. narozený dne X se nacházeli na území České republiky neoprávněně na základě rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 15. 7. 2016 a žalobce byl veden v informačním systému evidence nežádoucích osob jako osoba se zákazem pobytu na území státu Schengenské dohody od 17. 2. 2017 do 30. 9. 2017;
 - Dne 15. 7. 2016 vydalo Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor cizinecké policie oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit mu vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. K odvolání žalobce rozhodlo Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 9. 2. 2017 tak, že změnilo výrok v délce doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na délku 6 měsíců a ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce ke Krajskému soudu v Ostravě žalobu, který ji odmítl usnesením ze dne 15. 3. 2017 pro opožděnost. Odmítnuta byla také následná kasační stížnost žalobce usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017;

- Dne 14. 7. 2017 vydal správní orgán I. stupně oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců;
- Z protokolu o výsledku žalobce jako účastníka správního řízení ze dne 14. 6. 2017, že žalobce mj. odpověděl na otázku, proč nevycestoval v době platnosti výjezdního příkazu v souladu s rozhodnutím o správním vyhoštění, že dítě je narozeno na území ČR a chodí zde do školy v Havířově. Na dotaz, co mu bránilo ve vyřízení cestovního dokladu, uvedl, že se obává z přímého zneužití informací, které poskytl ministerstvu vnitra v roce 2009 během azylového řízení a má obavu, že tyto informace byly předány ukrajinské straně. K vycestování na Ukrajinu rozhodně nemá finanční prostředky, není zaměstnán a živnost má pozastavenou do roku 2020. Náklady na život pro sebe, družku a syna hradí družka, která chodí na brigády v Praze. Současný nelegální pobyt hodlá řešit opakovanou žádostí o udělení trvalého pobytu pro sebe a svého syna. Na otázku, jaké jsou jeho ekonomické, kulturní a společenské vazby na území České republiky, odpověděl, že se neváže na nikoho, stará se o dítě, aby řádně chodilo do školy a o jeho výchovu. V České republice má dluh ve výši 8 500 Kč v olomoucké nemocnici. Návrat do země původu by znamenal destabilizaci situace v domovském státě v důsledku zneužití informací, které poskytl odboru azylové a migrační politiky. Na Ukrajině stále žije jeho matka s bratrem, s nimiž není v kontaktu, protože si nerozumí. Závěrem výsledku žalobce dodal, že zneužití informací, které poskytl odboru azylové a migrační politiky, způsobilo, že nejen on, ani jeho dítě ani jeho družka nezískali opakovaně žádanou mezinárodní ochranu a nebylo vyhověno jejich žádostem o trvalý pobyt. Žalobce se domníval, že odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky těsně spolupracuje s mafiánským seskupením Ruské federace, pro které destabilizace na Ukrajině přinese docela slušný obnos peněz;
- Dne 16. 6. 2017 vydalo Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky závazné stanovisko, podle něhož je vycestování žalobce na Ukrajinu možné;
- Dne 18. 8. 2017 vydalo Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, kterým zároveň byla stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. K odvolání žalobce Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 15. 1. 2018 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušilo a věc mu vrátilo k novému projednání a rozhodnutí;
- Dne 13. 2. 2018 byl s žalobcem proveden další výslech, při kterém mj. uvedl, že jeho syn nerozumí ukrajinskému jazyku, což byla možná chyba, ale nenaučil ho tento jazyk. Jeho syn na Ukrajině nemá s nikým žádný bližší vztah, od narození žije na území České republiky, kde se přátelí s dětmi ze školy, s nimiž chodí třetím rokem;
- Dne 23. 4. 2018 vydalo Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky závazné stanovisko, podle kterého je vycestování žalobce na Ukrajinu možné;

- Dne 16. 5. 2018 vydalo Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci a stanovilo dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím své tehdejší právní zástupkyně odvolání, na základě kterého Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutí správního orgánu I. stupně svým rozhodnutím ze dne 3. 1. 2019 zrušilo a věc vrátilo správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí;
 - Dne 29. 1. 2019 vydalo Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky další závazné stanovisko, podle kterého je vycestování žalobce na Ukrajinu možné;
 - Dne 18. 2. vydalo Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci, ve kterém zároveň stanovilo dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém, jak shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 7. 2020. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalovaný si pro své rozhodnutí mj. rovněž vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, které bylo vydáno 18. 9. 2019 a podle něhož je vycestování žalobce na Ukrajinu možné.
6. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadit cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky,
1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,
 2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
7. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9. policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadit cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
8. Podle ust. § 174a citovaného zákona je při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Krajský soud připomíná, že napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., tedy v mezích žalobních bodů, tak jak byly uvedeny

v podání právního zástupce žalobce ze dne 2. 8. 2020. Podle žalobce žalovaný nesprávně posoudil dopad správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života a závažnost žalobcova protiprávního jednání, pro které mu bylo správní vyhoštění uloženo. K tomu uvedl, že se jeho pobyt stal nelegálním pouze z toho důvodu, že jeho opomenutím došlo k opožděnému podání správní žaloby proti rozhodnutí správního orgánu o správním vyhoštění. Nelze mu klást k tíži, že na území České republiky pobýval neoprávněně v době svého zajištění od 30. 3. 2017 do 17. 6. 2017. Neoprávněným pobytem na území České republiky nebyla podle žalobce naplněna skutková podstata uvedena v § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a podle něj se jedná o jeden kontinuální pobyt a nikoli o opakované porušení právních předpisů. Z obsahu správního spisu bylo ovšem zjištěno, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2003, kdy měl povolen pobyt za účelem podnikání do roku 2008. Od roku 2009 do roku 2015 pobýval na území České republiky na základě podaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany, přičemž poslední žádost o mezinárodní ochranu podal dne 5. 12. 2011, kdy řízení o této žádosti bylo zastaveno a pravomocně ukončeno dnem 17. 9. 2015. Od 12. 11. 2015 do 11. 5. 2016 pobýval žalobce na území České republiky na základě víza za účelem strpění a dne 20. 4. 2016 podal na odboru azylové a migrační politiky MV ČR žádost o vízum strpění, které mu rozhodnutím ze dne 17. 5. 2016 nebylo uděleno. Následně bylo dne 15. 7. 2016 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, které, jak již bylo shora uvedeno, změnil žalovaný co do doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Žaloba proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 2. 2017 byla odmítnuta pro její opožděné podání. Žalobce však z území České republiky nevycestoval a po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza, ač k tomu nebyl oprávněn, správní orgán I. stupně proto následně vydal oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění žalobce dne 14. 7. 2017. Krajský soud s ohledem na tato zjištění nemůže souhlasit se žalobní námitkou, že se v případě žalobce jednalo o „jeden kontinuální pobyt na území České republiky“, který nelze považovat za opakované porušení právních předpisů odůvodňujících správní vyhoštění ve smyslu výše citovaného ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Nelze souhlasit ani s tím, že žalobcův pobyt se stal nelegálním pouze proto, že podal žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění opožděně, takže musel být z tohoto důvodu odmítnuta. Neoprávněný pobyt žalobce trval i v době jeho zajištění od 30. 3. 2017 do 14. 6. 2017, neboť i v této době neměl platný cestovní doklad ani vízum ani platné oprávnění k pobytu. Žaloba je proto v této části nedůvodná.

9. Podle žalobce žalovaný nesprávně posoudil aspekt jeho integrace v České republice, resp. pevnost jeho vazeb na území. Namítal, že styl jeho života, případně jeho špatné sociální poměry nesvědčí o tom, že by jeho vazby na Českou republiku, kde žije od roku 1998, byly slabé. Pevné sociální zázemí není podmínkou jeho integrace v České republice a špatné sociální poměry mu v tomto směru nelze přičítat k tíži. Co se týče délky pobytu žalobce na území České republiky, pobýval dle jeho vlastního sdělení zde od roku 1996, přičemž v té době se jednalo o krátkodobý pobyt, kdy následně opětovně vycestoval zpět na Ukrajinu. Povolení k pobytu získal přibližně v roce 1998. V protokolu o výsledku ze dne 15. 7. 2016, na který odkazuje žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, se uvádí, že povolení k pobytu měl žalobce pouze do roku 2008,

následně mu pobyt nebyl prodloužen a od 30. 9. 2008 pobýval na území České republiky neoprávněně. Dne 20. 7. 2009 požádal o mezinárodní ochranu a od roku 2009 až do roku 2015 pobýval na území České republiky na základě opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany, přičemž mu mezinárodní ochrana nikdy udělena nebyla. V době od 12. 11. 2015 do 11. 5. 2016 bylo žalobci uděleno vízum strpění, následně bylo s žalobcem vedeno správní řízení ve věci jeho správního vyhoštění, po jehož ukončení ke dni 17. 2. 2017 měl do data 29. 3. 2017 povinnost vycestovat. Jak již bylo uvedeno shora, rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nerespektoval a od 30. 3. 2017 pobýval v České republice neoprávněně a bylo s ním opětovně dne 14. 6. 2017 zahájeno další řízení ve věci správního vyhoštění. Z obsahu správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobce ovládá český jazyk, nicméně co se týče dalších aspektů jeho integrace na území České republiky, nemá zde žádné vazby na další osoby kromě své družky a syna, ani kulturní či ekonomické vazby. Jeho družka i jejich syn jsou rovněž státními příslušníky Ukrajiny a v současné době také nemají žádné platné oprávnění k pobytu. Poslední ubytování bylo podle jeho výpovědi zajištěno prostřednictvím charitativní organizace, žalobce nemá žádný příjem z výdělečné činnosti, žijí z brigád jeho družky a ze sociálních dávek. Krajský soud musí konstatovat, že toto hodnocení integrace žalobce na území České republiky uvedl žalovaný v odůvodnění rozhodnutí na základě skutečností, které vyplývají z obsahu správního spisu, zejména z vlastních výpovědí žalobce samotného. Nelze proto souhlasit s námitkou, že tuto otázku žalovaný posoudil nesprávně. K názoru žalobce, že pevné sociální zázemí není podmínkou této integrace, považuje krajský soud za vhodné uvést, že míru a intenzitu integrity je nutno posuzovat v každém případě individuálně; v případě žalobce ovšem tvrzené znalosti českého jazyka, a toho že zde má s družkou společné dítě, žádné další prvky této integrace prokázány nebyly.

10. Žalobce namítal, že rozhodnutí o správním vyhoštění je v rozporu s nejlepším zájmem jeho dítěte. Tímto zájmem je potřeba zůstat v České republice, kde se nezletilý narodil a strávil zde celý život. Nezletilému je 11 let a chodí zde do školy. Správní vyhoštění by pro něj znamenalo zpřetrhání všech sociálních vazeb kromě nejbližší rodiny, tj. jeho rodičů. Žalobce považuje za nepřípustné tvrzení žalovaného spočívající v tom, že se nezletilý s rodiči vícekrát přestěhoval, což nepovažuje za důvod, aby vycestováním došlo k porušení nejlepšího zájmu dítěte. Podle žalobce je nutno přihlížet k tomu, že jeho syn strávil v České republice prakticky celé dětství a že si nepochybně vazbu na tuto zemi vytvořil. Žalovaný se vůbec nezabýval otázkou, zda jeho syn zná ukrajinský jazyk a zda by tedy byl schopen se do společnosti na Ukrajině efektivně začlenit. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce žije na území České republiky se svojí družkou a jejich společným nezletilým synem, který navštěvuje základní školu. Družka žalobce V. H. i jejich nezletilý syn jsou státními příslušníky Ukrajiny, přičemž v současné době nemají žádné oprávnění k pobytu a v souladu s rozhodnutím o správním vyhoštění by měli území České republiky opustit. Právo na respektování soukromého a rodinného života plyne mj. z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb., kterou Česká republika vázána. Podle článku 8 odst. 1 této úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti,

hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Krajský soud se proto především zabýval otázkou, zda správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce i jeho nezletilého syna postupovaly v souladu s vnitrostátními právními předpisy, s Úmluvou a s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, jejichž promítnutí do vnitrostátního práva představuje ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

11. Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, imigrační historii cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti a povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013 č. j. 8 As 118/2012-45). Bylo tedy na správních orgánech, aby našli spravedlivou rovnováhu mezi zájmy žalobce a nezletilého syna, a zájmy společnosti. Uvedenou povinnost dle názoru krajského soudu oba správní orgány splnily. V souladu se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu žalovaný vycházel z toho, že nezletilý syn žalobce se narodil na území České republiky, avšak stejně jako jeho rodiče je státním příslušníkem Ukrajiny. Jak již bylo uvedeno výše, ani žalobce ani jeho družka nemají žádné platné oprávnění k pobytu. Jejich syn se narodil v roce 2009 a v té době zde žalobce pobýval na základě řízení ve věci o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž v té době rovněž nebyl držitelem platného povolení k pobytu. Co se týče pobytu samotného nezletilého syna žalobce, k tomu žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že z informačního systému policie je patrné, že nezletilý neměl za celou dobu pobytu na území České republiky povolen žádný druh pobytu a pouze zde pobýval na základě vedeného řízení o udělení mezinárodní ochrany, která mu nikdy udělena nebyla a v době od 12. 11. 2015 do 11. 5. 2016 zde pobýval na základě víza za účelem strpění. Od jeho ukončení zde pobývá bez oprávnění k pobytu. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že žalobce se svou družkou tak nezletilého vystavili situaci, kdy s ohledem na neoprávněnost jejich pobytu bude nucen s nimi vycestovat mimo území České republiky. Z obsahu správního spisu bylo také mj. zjištěno, že žalobce v roce 2018 společně s družkou a nezletilým synem vycestovali do Polské republiky, kde požádali o mezinárodní ochranu, která jim byla zamítnuta v rámci dublinského řízení, a byli vráceni zpět na území České republiky. Lze proto souhlasit s dílčím závěrem žalovaného v tom, že žalobce společně s družkou a nezletilým mohou z území České republiky vycestovat a žít v jiném státě, aniž by byly poškozeny nejlepší zájmy nezletilého. Bylo zjištěno, že nezletilý syn žalobce na Ukrajině nikdy nebyl, že nerozumí ukrajinskému jazyku, avšak žalobce a jeho družka jsou ukrajinskými státními příslušníky, kteří na Ukrajině mají i své rodinné příslušníky,

a je tedy dán předpoklad pro to, aby se nezletilý začlenil do tamější společnosti. Krajský soud nepochybně, že v důsledku správního vyhoštění dochází vždy k zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince, v daném případě i nezletilého syna žalobce, ovšem s ohledem na výše popsané skutečnosti nejde o zásah nepřiměřený ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

12. Závěrem své žaloby žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně zabýval námitkou týkající se bezpečnostní situace na Ukrajině, jelikož pouze odkázal na závazné stanovisko vydané ministerstvem vnitra, aniž by sám obsah tohoto stanoviska vyhodnotil. Pokud napadené rozhodnutí neobsahuje žádné hodnocení důvodů, pro které by mělo být vycestování na Ukrajinu bezpečné, je toto rozhodnutí podle žalobce nepřezkoumatelné.
13. Podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a § 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné. V projednávané věci bylo zjištěno, že si správní orgán I. stupně v průběhu řízení opakovaně vyžadoval stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, a stejně tak učinil i žalovaný v rámci odvolacího řízení, který si opatřil závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce ze dne 18. 9. 2019 spolu s informací odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 25. 4. 2019 o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině. Přípisem ze dne 9. 1. 2020 byl právní zástupce žalobce vyrozuměn o tom, že spisový materiál byl doplněn o stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky a právnímu zástupci byla stanovena lhůta 10 dnů k případnému vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Podle obsahu správního spisu žádné stanovisko žalovaný od účastníků řízení neobdržel. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 118/2018-41 ze dne 28. 2. 2019 je podstatné, zda jsou správní rozhodnutí a i závazné stanovisko přezkoumatelná. Správní soudy při uplatnění patřičného žalobního bodu přezkouvávají, jak závazné stanovisko, tak i napadené správní rozhodnutí. Z žádného právního předpisu ani judikatury naopak neplyne povinnost uvádět rozhodné důvody závazného stanoviska do odůvodnění samotného správního rozhodnutí. Tento požadavek je nadbytečný. Podle Nejvyššího správního soudu by naopak taková povinnost mohla v některých případech způsobit nepřehlednost vydaného správního rozhodnutí. Správní orgány mají zásadní povinnost danou v § 36 odst. 3 správního řádu umožnit účastníkům řízení seznámit se s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí; tuto povinnost žalovaný v projednávané věci splnil vyrozuměním právního zástupce žalobce ze dne 9. 2. 2020 a umožnil tím žalobci seznámit se se závazným stanoviskem a vyjádřit se k němu.
14. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž rozhodl tímto rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

15. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s).
16. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za zastupování žalobce v celkové výši 10 200 Kč, představující 3 úkony právní pomoci po 3 100 Kč a 3 režijní paušály po 300 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 1. října 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce